

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Karolínou Šorbanovou, jako samosoudkyní, ve věci žalobce:

_____, zastoupeném Mgr. Petrem Mikeščíkem, advokátem se sídlem Novotného lávka 5, Praha 1, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, se sídlem Rašínovo nábř. 390/42, Praha 2, o **42.190,50 Kč s příslušenstvím**,

t a k t o:

- I. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 2178,-Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 2178,-Kč od 26. 10. 2016 do zaplacení, s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 38.296,50 Kč od 26. 10. 2016 do 23. 11. 2016, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.**
- II. **Žaloba, co do zaplacení částky ve výši 35.432,10 Kč s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 75.906,60 Kč od 25. 4. 2016 do 25. 10. 2016, s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 35.432,10 Kč od 26. 10. 2016 do 23. 11. 2016, s 8,05% úrokem z prodlení ročně z částky 35.432,10 Kč od 24. 11. 2016 do zaplacení, se zamítá.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal zprvu zaplacení částky ve výši 80.487,-Kč,

později, po zahájení řízení s ohledem na částečné plnění žalované ve výši 38.296,50 Kč vzal v této částce žalobce žalobu zpět, řízení bylo co do této částky zastaveno. Rovněž později pak vzal řízení v části 4580,40 Kč s příslušenstvím zpět, a to z důvodu snížení počtu dní, za které žalobce požadoval ušlý výdělek. Řízení tedy bylo co do částky 4580,40 Kč s příslušenstvím zastaveno. Částka 38.296,50 Kč byla žalobci žalovanou zaplacená ke dni 24. 11. 2016. Žalovaná částka ve výši 37.610,10 Kč se skládala jednak z nákladů na obhajobu v trestní věci, která nebyla žalovanou zaplacená, a to ve výši 13.612,90 Kč, kdy ze strany žalované nebylo zaplacené za úkon porady s klientem o sděleném obvinění dne 3. 4. 2014, dále za námitky proti otázkám znalce, podané ze strany obhájce dne 3. 4. 2014, za nahlížení do spisu dne 8. 4. 2014, za sdělení soudu a rekapitulaci ze dne 17. 9. 2014, přípravu obhájce na výsledcích soudního znalce ze dne 18. 9. 2014 a žádost o veřejné zasedání ze dne 16. 3. 2015. Rovněž za stížnost ze dne 3. 4. 2014 proti usnesení o zahájení trestního stíhání ze strany žalované byla přiznána odměna pouze ve výši za tento úkon. Dále se částka skládala z ušlého zisku, konkrétně za 9 dnů, a to ve výši 13.741,60 Kč, kdy žalobce nemohl provádět komisionické práce z důvodu účasti na řízení před soudy či u Policie ČR, konkrétně za dny 13. 1. 2014 – kdy podával vysvětlení u Policie České republiky, dále dne 2. 4. 2014 – kdy probíhala porada s obhájcem a docházelo k převzetí zastoupení, dne 3. 4. 2014 – kdy žalobce se účastnil výslechu u Policie České republiky a dále měl poradu se svým obhájcem, dne 21. 8. 2014 – kdy se účastnil porady s obhájcem před hlavním líčením, dne 26. 8. 2014 – kdy se účastnil hlavního líčení, dne 10. 9. 2014 a 3. 12. 2014 – kdy se účastnil porady se svým obhájcem, dne 12. 9. 2014 a 19. 8. 2015 - kdy se účastnil hlavního líčení či veřejného zasedání. K výši ušlému zisku dospěl žalobce tak, že vycházel ze svého daňového přiznání za rok 2014, kdy z celkového počtu 365 dnů odečetl dny pracovního volna a dovolenou v rozsahu 10 dnů, dospěl k počtu 230 odpracovaných dnů, při výsledku hospodaření 351.165,-Kč na 1 den připadá částka 1.526,80 Kč, kterou pak vynásobil počtem 9 dnů strávených trestním stíháním. Částka se rovněž skládala z nákladů na předběžné uplatnění u Ministerstva spravedlnosti, prostřednictvím advokáta, a to ve výši 10.256,-Kč.

Žalovaná se ve věci vyjádřila tak, že žalobce se na ni obrátil se svým nárokem dne 25.4.2016, s žalobou v tomto rozsahu nesouhlasila, kdy již sice po podání žaloby, bylo ze strany žalované částečně plněno, co do zbytku částku považuje za neadekvátní, když úkony není možno hodnotit jako účelně vynaložené náklady dle advokátního tarifu, zároveň uvedla, že za stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání přiznala pouze jednu polovinu za tento úkon dle advokátního tarifu. Co se týče ušlého zisku, má žalovaná za to, že takto pomocí daňových přiznání, nelze určit ušlý zisk, kdy tento je nutný nestanovit hypoteticky, nýbrž je nutné doložit konkrétními smlouvami, které nemohly být provedeny s ohledem na probíhající trestní řízení. Co se týče nákladů spojených s uplatněním nároku u ministerstva, tyto jsou přímo ze zákona dle žalované vyloučeny. Zákonný nárok na úrok z prodlení plyne až po uplynutí 6 měsíční lhůty dané žalované k mimosoudnímu projednání nároku, tedy až ode dne 26. 10. 2016.

Mezi účastníky nebylo sporu o skutečnosti, že žalobce se se svým nárokem obrátil na žalovanou dne 25.4.2016, po podání žaloby bylo žalovanou částečně plněno dne 24.11.2016, žalobci bylo sděleno obvinění pro přečin výtržnictví dle ustanovení § 358 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaného v jednočinném souběhu s přečinem ublížení na zdraví dle ustanovení § 146 odst. 1 trestního zákoníku, a to dne 2. 4. 2014, žalobce byl později zproštěn obžaloby, kdy v rámci obhajoby byl žalobce zastoupen právním zástupcem. Mezi účastníky mimo jiné bylo sporu, že proběhly úkony, jež nebyly ze

strany žalované posouzeny jak účelné úkony ve smyslu advokátního tarifu, a to dne 3. 4. 2014 byly ze strany obhájce žalobce dány k soudu námitky proti otázkám znalce, dne 8. 4. 2014 obhájce nahlížel do spisu, dne 17. 9. 2014 sděloval soudu obhájce omluvu žalobce z hlavního líčení z důvodu nemoci a rekapituloval dosavadní stav dle obhajoby, dne 18. 9. 2014 docházelo ze strany obhájce k přípravě na výslech soudního znalce, dne 16. 3. 2015 pak ze strany obhájce byla vznesena žádost o veřejné zasedání. Mezi účastníky bylo také sporu, zda porada žalobce s jeho právním zástupcem dne 3. 4. 2014 proběhla a zda je tato účelně vynaloženým nákladem na obhajobu, zda za úkon- stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání přiznat odměnu v rozsahu 1/2 poloviny či za celý úkon, dále byla sporná ta skutečnost, zda došlo ke vzniku ušlého zisku za dny, kdy se žalobce měl účastnit úkonů v trestním řízení a jaká je případná výše tohoto ušlého zisku. Posledním sporným bodem byla otázka, zda žalobci přísluší náklady advokáta za uplatnění nároku u žalované před podáním žaloby.

Na základě provedeného dokazování má soud za prokázané následující skutečnosti:

Žalobce zaplatil svému obhájci celkem za obhajobu v trestní věci částku ve výši 51.909,-Kč, a dále částku 10.260,80 Kč za uplatnění nároku na majetkovou škodu za nezákonné rozhodnutí u žalované v rámci předběžného projednání nároku, kdy žalobce odsouhlasil tuto částku spolu s přehledem právních úkonů dne 25. 4. 2016 (prokázáno fakturami č. 2015/32, č. 2014/45, č. 2015/33, č. 2014/032, č. 2014/23 spolu s doklady o zaplacení těchto částek obhájci žalobcem pomocí výpisu z účtu právního zástupce dne 25. 11. 2015 na částku 10.890,-Kč, dokladem výpisu z účtu právního zástupce k došlé částce 10.260,80 Kč ze dne 2. 5. 2016, dokladem o platbě -výpisu z účtu o přijetí platby dne 16. 12. 2014 ve výši 18.029,-Kč, výpisem z účtu právního zástupce žalobce o přijaté platbě dne 16. 4. 2014 na částku 7.260,-Kč od žalobce, fakturou na částku 3630,-Kč a částku 12.100,-Kč, na kterých je uvedeno, že byly placeny v hotovosti).

Rovněž je prokázáno, že žalobce má živnost jako kominík, je členem Společenství kominíků České republiky, za rok 2014 podal daňové přiznání, kdy příjmy žalobce byly ve výši 1.755.826,-Kč a výdaje související s příjmy ve výši 1.404.661,-Kč, kdy rozdíl mezi nimi byl v částce 351.165,-Kč (prokázáno průkazkou Sdružení kominíků a daňovým přiznáním za rok 2014).

Obsahem trestního spisu OS Praha 5 sp.zn. 30T 83/2014 má soud za prokázané, že dne 3. 4. 2014 byly ze strany obhájce žalobce dány k soudu námitky proti otázkám znalce a dne 3.4.2014 byla dána stížnost žalobce do usnesení o zahájení trestního stíhání, dne 8. 4. 2014 obhájce nahlížel do spisu, dne 17. 9. 2014 sděloval soudu obhájce omluvu žalobce z hlavního líčení z důvodu nemoci a rekapituloval dosavadní stav dle obhajoby, dne 16. 3. 2015 pak ze strany obhájce byla vznesena žádost o veřejné zasedání. Skutečnost, že dne 18. 9. 2014 docházelo ze strany obhájce k přípravě na výslech soudního znalce, má soud za prokázané předložením označení literatury ze strany žalobce, kterou advokát studoval, s ohledem na dále uvedené právní posouzení, soud již dalších důkazů k této skutečnosti nevyžadoval. K prokázání ušlého zisku a porady dne 3. 4. 2014 ve věci byla slyšena jako svědkyně- manželka žalobce, jejímž výsledkem má soud za prokázané, že trestní stíhání žalobce probíhalo někdy v roce 2014, svědkyně se žalobci snažila sehnat právního zástupce, celou věc s ním řešila, je si vědoma, že žalobce měl výslech na Policii někdy 2. či 3. 4. 2014, kdy jak před tímto výsledkem byl na poradě se svým obhájcem, poté rovněž probíhal další výslech žalobce, to již nebylo na Policii

v Radotíně a rovněž po tomto výsledku se žalobce zúčastnil porady v kanceláři jeho obhájce, kdy na poradě sama svědkyně rovněž došla, poradě trvala více než hodinu. Svědkyně jako spolupracující osoba žalobce vedle administrativu týkající se živnosti, přijímá zakázky, eviduje zakázky, jedná s klienty, zakázky zpracovává v počítači a organizuje žalobci práci. Zakázky jsou objednávány zhruba na 14 dnů dopředu, když přišlo žalobci předvolání v rámci trestního stíhání, pak vždy tento termín svědkyně v diáři škrtila, práci na tento den neobjednávala, v důsledku trestního stíhání nebyla odmítnuta žádná zakázka, ale termín nemohl být zaplněn. K přímému dotazu soudu, svědkyně uvedla, že z důvodu trestního řízení nepřišli konkrétně o žádnou konkrétní zakázku. Ušlý výdělek byl stanoven dle počtu pracovních dní, kterým byla vydělena celková částka. Porady s obhájcem byly prováděny vždy před jednáním a po jednání, aby se dalo domluvit, jak bude probíhat další strategie.

Na základě shora uvedeného má soud za prokázaný následující skutkový stav: Žalobci bylo sděleno obvinění pro trestný čin pro přečin výtržnictví dle ustanovení § 358 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaného v jednočinném souběhu s přečinem ublížení na zdraví dle ustanovení § 146 odst. 1 trestního zákoníku, a to dne 2. 4. 2014, v rámci trestního řízení si zvolil svého obhájce, který pro něho provedl úkony, mezi účastníky nebylo sporováno, že tyto úkony byly ze strany obhájce provedeny, byla sporována jejich účelnost, či započitatelnost dle advokátního tarifu. Konkrétně se jednalo o tyto úkony: 1. poradě žalobce s jeho právním zástupcem dne 3. 4. 2014 (dle soudu prokázána výsledkem svědkyně), 2. Stížnost do usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 3.4.2014, 3. dne 3. 4. 2014 byly ze strany obhájce žalobce dány k soudu námitky proti otázkám znalce, 4. dne 8. 4. 2014 obhájce nahlížel do spisu, kdy se nejednalo o nahlížení do spisu spojené s ukončením vyšetřování, 5. dne 17. 9. 2014 sděloval soudu obhájce omluvu žalobce z hlavního líčení a rekapituloval dosavadní stav dle obhajoby, 6. dne 18. 9. 2014 docházelo ze strany obhájce k přípravě na výslech soudního znalce, 7. dne 16. 3. 2015 pak ze strany obhájce byla vznesena žádost o veřejné zasedání. V řízení bylo prokázáno, že v průběhu trestního stíhání žalobce neodmítl žádnou konkrétní zakázku z důvodu kolize provedení zakázky s úkony spojenými s trestním stíháním.

Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 5 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za škodu, která byla způsobena za a) rozhodnutím, jež je vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení nebo v řízení trestním, za b) nesprávným úředním postupem.

Dle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Dle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Pro úspěšnost žaloby na náhradu škody proti státu, je nutné kumulativní splnění tří podmínek a to existence nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, vznik škody na straně žalobce a vztah příčinné souvislosti mezi nesprávným úředním

postupem či nezákonným rozhodnutím a vznikem škody na straně žalobce. Na usnesení Policie ČR ze dne 3. 4. 2014, č. j. KRPA-383074-37/TČ-2013-001271, na základě kterého byl žalobce stíhán pro přečin výtržnictví dle ustanovení § 358 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaného v jednočinném souběhu s přečinem ublížení na zdraví dle ustanovení § 146 odst. 1 trestního zákoníku, jenž bylo rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 19. 9. 2014, sp. zn. 30T 83/2014 zrušeno, je nutno pohlížet jako nezákonné rozhodnutí ve smyslu ust. 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání, tento si vzal na plnou moc obhájce, který poskytl úkony právní služby, trestní stíhání skončilo zprošťujícím rozsudkem, je nutno ve světlech judikatury Nejvyššího soudu v Brně sledat trestní stíhání žalobce za nezákonné a sdělení obvinění za nezákonné rozhodnutí. Žalobci pak vznikla škoda spočívající v nákladech za právní zastoupení v trestní věci, kdy náhrada škody dle § 31 odst. 1, 3, zákona č. 82/1998 Sb. zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení, nebo změnu nezákonného rozhodnutí. V tomto světle soud pak hodnotil žalobcem uplatněné náklady na obhajné, které nebyly zaplacený žalovanou. K úkonu č. 1 -porada žalobce s jeho právním zástupcem dne 3. 4. 2014 soud dospěl k závěru, že se jednalo o účelně vynaložený náklad žalobce a hodnocený dle ust. 11 odst.1 písm.c) vyhl. č.177/1996 Sb.,v platném znění, advokátního tarifu (dále jen AT), když výsledkem svědkyně provedení tohoto úkonu bylo prokázáno, a nelze tuto další poradu subsumovat pod přípravu a převzetí zastoupení, kdy den před tím byla také provedena porada v rámci převzetí zastoupení, ale porada dne 3.4.2014 byla ze strany soudu sledána účelnou v tom směru, že s ohledem již na konkrétní usnesení o zahájení trestního stíhání byla logická porada o dalším postupu obhájce a žalobce v dané věci za účelem obrany žalobce jako obviněného. Z těchto důvodů za tuto poradu přiznal žalobci vynaložené náklady dle ust. § 7 bod 5 za použití §10 odst. 3 písm.b) AT s ohledem na trestní sazbu, která žalobci hrozila částku ve výši 1.500,-Kč spolu s paušální náhradou ve výši 300,-Kč dle § 13 odst. 3 AT a 21% DPH dle §14a AT a §151 odst.2 o.s.ř. U úkonu č 2.- Stížnosti do usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 3.4.2014 soud dospěl k závěru, že za tento úkon ze strany žalované byla žalobci již přiznána náhrada, kdy úkon byl žalovanou správně zhodnocen dle § 11 odst.3 za použití odst.2 písm d) AT . V tomto směru soud poukazuje na rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25.1.2007 sp. zn. 3 To 161/2006, které již danou problematiku řešilo a není zde nárok na přiznání vyšší částky za tento úkon. U úkonu č 3. -vznesení námitek proti otázkám znalce ze dne 3. 4. 2014, soud dospěl k závěru, že tento úkon není úkonem účtovatelným dle advokátního tarifu, není pro něj opora v ust. § 11 AT, navíc ani tento úkon obhájce není účelně vynaloženým úkonem ve smyslu právní pomoci obviněnému, kdy případnými nedostatky znaleckého posudku lze operovat v rámci návrhu ve věci samé. U úkonu č. 4.-nahlížení obhájce do spisu 8. 4. 2014, kdy se nejednalo o nahlížení do spisu s ukončením vyšetřování soud dovodil, že tento úkon není úkonem účtovatelným dle advokátního tarifu, není pro něj opora v ust. § 11 AT, když AT považuje pouze za úkon nahlížení do spisu při skončení vyšetřování (§11odst.1 písm.f AT), pokud nahlížení do spisu je spojeno s počátkem zastoupení, což by zde i časově odpovídalo, již v samotném převzetí a přípravě zastoupení dle ust. § 11 odst.1 písm.a) AT je subsumováno nahlédnutí advokáta do spisu. U úkonu č 5., kdy obhájce dne 17. 9. 2014 sděloval soudu omluvu žalobce z hlavního líčení a rekapituloval dosavadní stav dle obhajoby stejně jako výše dospěl k závěru, že tento úkon není úkonem účtovatelným dle advokátního tarifu, není pro něj opora v ust. § 11 AT, soud v tomto směru vycházel i z rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 27.5.1999, sp. zn. 8To 59/99, kdy sepis písemné závěrečné řeči není možno považovat za úkon účtovatelný dle advokátního tarifu při hlavním líčení, kdy u posuzovaného úkonu se navíc ani nejednalo o sepis závěrečné řeči, ale o dosavadní

rekapitulaci zjištěného skutkového stavu. U úkonu č 6., kdy dne 18. 9. 2014 docházelo ze strany obhájce k přípravě na výslech soudního znalce, soud uzavřel, že tento úkon také není úkonem účtovatelným dle advokátního tarifu, není pro něj opora v ust. § 11 AT, navíc znalec by při svém výslechu měl schopen podat takové vyjádření, aby vysvětlil i neodborné veřejnosti jednoduchým způsobem své závěry. Stejně tak u úkonu č. 7- vznesení žádosti o veřejné zasedání dne 16. 3. 2015, kdy se jednalo o procesní úkon, nenašel soud oporu pro jeho přiznání v AT.

Co se týká ušlého zisku, zde dospěl soud k závěru, že nelze stanovit ušlý zisk, jako je například tomu u svědečného na základě daňového přiznání. Příčinná souvislost mezi vznikem škody- ušlým ziskem a nezákonným rozhodnutím, v tomto případě je dána, jestliže pouze trestním stíháním došlo u žalobce k úniku zisku, nedošlo ke zvětšení jeho majetku pouze a jen z důvodu trestního stíhání, a v případě, že by neprobíhalo trestní stíhání, respektive nemusel se zúčastňovat úkonů v trestní věci (účast na hlavním líčení) či porad se svým obhájcem došlo by k navýšení zisku u žalobce, kdy výslechem svědkyně bylo prokázáno, že nebyla ze strany žalobce odřeknuta nějaká práce právě z důvodu toho, že se musel účastnit úkonů spojených s trestním stíháním. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že nemohlo dojít ke vzniku škody tak, jak je tvrzeno ze strany žalobce, žalobce byl i vyzván k doplnění tvrzení a prokázání této skutečnosti ve smyslu ust. § 118a odst.3 o.s.ř., kdy byl vyzván, aby předložil návrhy důkazů, že na dny, kdy probíhalo hlavní líčení či byly dohodnuty porady s obhájcem měl sjednány konkrétní smlouvy na provedení kominických prací či byly závazné přísliby realizace těchto prací, které byly zrušeny z důvodu účasti žalobce na trestním řízení, jiných důkazů ze strany žalobce předloženo však nebylo. V tomto směru dospěl soud k závěru, že nebyl prokázán ušlý zisk na straně žalobce, který by byl v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím.

Co se týká nákladů za mimosoudní uplatnění nároku u žalované, tento nárok a jeho uplatnění vylučuje samostatně ustanovení § 31 odst.4 Z.č.82/1998 Sb., v platném znění, kdy poškozený nemá právo na náhradu nákladů zastoupení, které vznikly v souvislosti s projednáním uplatněného nároku u příslušného úřadu.

Z těchto důvodů soud žalobě vyhověl co do částky 2.178,-Kč odpovídající náhradě škody za zaplacené obhajné za provedený úkon č.1, jak bylo shora uvedeno, kdy zároveň soud přiznal i úrok z prodlení a to v souladu s ust. § 15 Z.č.82/1998 Sb, v platném znění, kdy žalovaná se do prodlení dostala ode dne následujícího po uplynutí šestiměsíční lhůty k předběžnému projednání nároku u žalované, když nárok byl uplatněn dne 25.4.2016, tudíž poslední den lhůty byl dne 25.10.2016 a do prodlení se žalovaná dostala ode dne 26.10.2016. Rovněž byl úrok z prodlení přiznán za již zaplacené obhajné ze strany žalované za období dle požadavku žalobce, které se zároveň krylo s dobou prodlení shora uvedenou, kdy výše úroku z prodlení odpovídá zákonné výši dle nařízení vlády č.351/2013 Sb. (výrok I. rozsudku). Co do zbytku pak žalovanou částku zamítl, když neshledal pro přiznání této částky právní důvody a to co do nákladů na obhajobu v rozsahu 11.434,90 Kč, ušlého zisku ve výši 13.741,60 Kč a nákladů za předběžné uplatnění u žalované ve výši 10.256,-Kč spolu s požadovaným úrokem (výrok II. rozsudku)

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 142 odst. 2 o.s.ř., kdy s ohledem na úspěch a neúspěch žalobce ve sporu, kdy soud dospěl k závěru, že téměř v 50% byl úspěšný a v 50% neúspěšný, kdy do úspěchu soud započítal jednak i

částku, která byla zaplácena ze strany žalované, kdy tato byla zaplácena až po podání žaloby, do neúspěchu byla započítána i částka, která pak byla částečně vzata zpět, ve vztahu k ušlému výdělku, dospěl soud k závěru, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Lhůta k plnění byla stanovena v souladu s ustanovením § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř., kdy z jeho činnosti je soudu známo, že uvedená lhůta odpovídá technickoorganizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, když žalovaná je organizační složkou státu a těmito podmínkami se musí řídit.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.
Nesplní-li povinný co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze navrhnout nařízení exekuce, či výkonu rozhodnutí.

V Praze dne 15. května 2017

Mgr. Karolína Šorbanová v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení: Vítková